

til Billigelsen af de Udgifter, som de i samme Samling som Finantsloven for det kommende Aar vedtagne Love vilde medføre, vilde derfor ikke være hensigtsmæssigt — hvad skal man da gjøre? Man kan, saavidt jeg seer, gaae en af fire Veie; der er maaskee flere; naar man ret tæller dem op, men der falder mig nu fire Veie ind, som man her kan gaae; og jeg seer ikke rettere, end hvilken af disse Veie man end gaaer, saa føre de alle sikkert og lige godt til Maalet. For det Første kan man i vedkommende Love indsette en Slutningsbestemmelse, hvorved disse Love gjøres til et Slags Tillægsbevillingslove, saa at vi, naar vi f. Ex. have en Lov om Lønninger, der træder i Kraft med det næste Finantsaars Begyndelse, føie til i Slutningen, at Ugiften bevilges. Det er den ene Veie. Man kunde dernæst gaae den Veie, som nu er foreslaaet af den ærede Indenrigsminister, nemlig optage en Bestemmelse i Finantsloven, og jeg vilde da ansee det for hensigtsmæssigt at ændre den saaledes, som foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i Underændringsforslaget under Nr. 30; paa den Maade lod sig ogsaa give en Billigelse. Dernæst kunde man vente, indtil Tillægsbevillingsloven for næste Aar fremkom; man kunde da der opføre det Bødb, som de paagjældende Love havde medført for det vedkommende Finantsaar og give en Billigelse dertil, og endelig kunde man lade alt dette være og udsætte Sagen, indtil Statsrevisionens Antegninger fremkom. Revisionen vilde da, hvis der forøvrigt var gaaet forsvarligt frem med Ugifterne, upaatvilelig indstille, at disse Udgifter billigedes. Naar vi nu holde disse fire Veie for os og spørge: hvilken finantsiel Betydning har det, enten man gaaer den ene eller den anden af dem; blive Ugifterne 4. s. høiere, enten man følger den ene eller den anden Veie, saa er som sagt det Svar, jeg maa give, nei. Jeg vil derfor henstille til de ærede Medlemmer, om denne Sag da i sig selv er værd derpaa at spille al den Skarpsindighed, alle de fine Distinctioner og Deductioner, som her kunne anvendes; jeg maa hertil atter svare nei. For mig maa man vælge, hvilken af disse Veie man vil. Dersom man vil gaae den første Veie og optage en

Billigelse i selve den Lov, der medfører Ugifterne, saa siger jeg: ja, med Fornøielse. Vil man ikke det paa et andet Sted, saa siger jeg: det er mig ligemeget. Vil man paa Finantsloven optage en Bestemmelse som den nu foreslaaede, saa siger jeg: ja meget gjerne; men optager man den, saa antager jeg, at der vil møde Banfæligheder paa et andet Sted, og jeg vil derfor slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i den Henseende har foreslaaet, at slaae Forslaget ihjel. Vi komme ialtsaa til Tillægsbevillingerne, og skulde der nu ogsaa med Hensyn hertil møde Banfæligheder paa et andet Sted, saa lad os ikke optage disse Udgifter paa Tillægsbevillingerne, men lade dem gaae til Statsrevisionen; det er det sidste Stadium, hvortil de kunne komme, og naar de ere komne der, saa faae vi en Afgjørelse af Sagen. Lad os derfor ikke reise lange Discussioner og bringe Strid tilveie mellem Rigsdagens forskjellige Afdelinger angaaende Spørgsmaal, der ikke have nogen finantsiel Betydning.

J. M. Hansen: Ogsaa jeg er, som den ærede sidste Taler, enig med Indenrigsministeren om, at man ikke alene ikke skal reise Strid, men at man efter min Mening heller ikke skal fortsætte Strid, uden at man veed, hvad det er, man strider om; og naar dette er blevet En Klart, saa anseer jeg det i Tilfælde, hvor Striden er opstaaet mellem de to Afdelinger af Rigsdagen, for Pligt at give efter, saameget det paa nogen Maade kan forsvares. Jeg skal søge at høre mig om, hvorledes Spørgsmaalet stiller sig, naturligviis efter min Formening. Med Hensyn for det Første til den Tillægsparagraph, der er givne disse Love, som medføre Udgifter, saa kom vi jo i sidste Session paa en Maade til en Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Der forelaa nemlig Love, der vare vedtagne her, og hvor den omhandlede Paragraph var tilføiet; de kom tilbage igjen hertil fra det andet Thing, og Paragraphen var udstedt, og da det viste sig, eller man antog, at der ikke kunde opnaaes Enighed derom, saa undlod Folkethinget paany at indsette den. Det undlod man efter en Udtalelse af den ærede Indenrigsminister, som er den Samme,